

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 44

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠ. ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ. ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ, ΣΥΝΕΔΡΙΩ. ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ
ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 25 Σββρίου 1927

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Λαβὼν Ὑμετέραν ἐντολὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 1565) 3562 τῆς 25 Ἰουλίου ἐν. ἔτ., ὅπως «συμφώνως τῇ κατὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἀποφάσει τῆς Ἱεραρχίας, περὶ συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐν Ἀωζάννῃ Παγκόσμιον Συνέδριον; Πίστεως καὶ Διοικήσεως», ἀντιπροσωπεύσω ἐν τῷ εἰρημένῳ Συνεδρίῳ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Κων. Δουβουνιώτου καὶ Δημ. Μπαλάνου», ἀνεχώρησα ἐγκαίρως εἰς Λωζάννην, μετέσχον δὲ μετὰ τῶν ὡς ἄνω κ. κ. Καθηγητῶν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου κατὰ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς 3—21 παρελθ. Αὐγούστου.

Τοῦ Συνεδρίου μετέσχον ἐπίσης πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι πλὴν τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ἀντεπροσωπεύοντο δ' ἐν αὐτῷ, ἀριθμοῦντι περὶ τὰ 500 μέλη, 90 περίπου Ἐκκλησίαι καὶ ὁμολογίαι. Ὑπῆρξε δὲ ἄκρως μεγαλειώδης καὶ συγκινητικὴ ἡ διὰ προσευχῆς ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Λωζάννης ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, οὗ τὰ μέλη παρὰ τὴν ποικίλιαν τῶν φυλῶν, γλωσσῶν καὶ ὁμολογιῶν, κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας συγκεντρωθέντα ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὑπὸ ἑνὸς κοινοῦ πόθου ἐφέροντο, τῆς πραγματοποιήσεως τῆς εὐχῆς τοῦ Σωτῆρος, «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι» καὶ μίαν ἐτόνισαν ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ πρὸς τοῦτο προσευχὴν.

Καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τούτῳ, μετὰ φιλεργίας καὶ προθυμίας μεγάλης εἰργάσθησαν πάντα τὰ μέλη, ὀφείλω δὲ ἰδίᾳ νὰ τονίσω τὴν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συ-

νεδρίου μεγάλην συμβολὴν τῶν ἀνωτέρω μνημ. θεθέντων κ. κ. Καθηγητῶν, ἐνισχυόμενα μὲν διὰ συχνῆς προσευχῆς πρὸς τὸν εἰπόντα «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστί παρὰ τῷ Θεῷ», διευκολυνόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ υἱοθετηθέντος οὐστήματος τῆς ἐργασίας, περὶ ὃ θεωρῶ μὲν περιττὸν νὰ ἐνδιαθρίψω, τὸ ὁποῖον ὅμως τιμᾷ καὶ ἄλλους μὲν, ἰδιαίτατα δὲ τὸν ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ ἀκάματον αὐτοῦ Πρόεδρον Charles H. Brent, Ἐπίσκοπον τῆς Πολιτείας τῆς Δυτικῆς Νέας Ὑόρκης τῆς Ἀμερικῆς. Εἶχε δὲ τὸ Συνέδριον σπουδαίωτα ζητήματα πρὸς σύσκεψιν καὶ διατύπωσιν γνώμης, ἦτοι 1) τὸ Διάγγελμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον, 2) τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, 3) τὴν κοινὴν ὁμολογίαν Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, 4) τὸ Ἱερατικὸν ἀξίωμα, 5) τὰ Μυστήρια καὶ 6) τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τὰς ἄχρι τοῦδε σχέσεις τῶν ὑφισταμένων Ἐκκλησιῶν.

Τὰς ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ἀντιλήψεις τῶν ἀνεπτυξάντων οἱ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀντιπρόσωποι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εὐθύς ἐν τῇ Ἀ' Συνεδρίᾳ διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ, ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διατυπώσαντος τὰς γενικὰς γραμμὰς, αἱ θὰ ἠκολούθουν ἐν τῇ ἐπὶ μέρους ἐρευνῇ καὶ ἐξετάσει ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἀναπτυχθεῖσαι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς θεωρίαι ὑπῆρξαν καὶ ὁ γνώμων καὶ ὁ κανὼν τῆς περαιτέρω ἐργασίας τῶν Ὁρθόδοξων ἐν τε τῇ ὀλομελείᾳ τοῦ Συνεδρίου καὶ ἐν ταῖς ἐπιτροπαῖς καὶ ὑποεπιτροπαῖς, ἐξηγοῦσι δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸ Συνέδριον δῆλωσιν αὐτῶν, περὶ ἧς κατωτέρω λόγος, ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἀναφέρω αὐτὰς ἐνταῦθα ἐν ἀδροτάταις γραμμαῖς. «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ προθυμίας μετασχοῦσα πρὸς ἐπιταξίαν τοῦ ἐν Γενεῦῃ συνελθόντος προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου, περὶ Πίστεως καὶ Διοικήσεως, ἔδειξεν οὐκ ὀλίγον ἐνδιαφέρον κατὰ τὸν χρόνον τῆς προπαρασκευῆς τοῦ παρόντος Συνεδρίου. Καίπερ δὲ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματι αὐτῆς βαστάζουσα, ἔσπευσε νὰ προσέλθῃ, ἵνα συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὴν εἰς τὴν ἀνάγεσθαι τοῦ οἰ-

κοδομήματος τῆς Ἑνώσεως. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς διαστάσεως καὶ τοῦ χωρισμοῦ ὀλέθρια εἰς τε τὴν ἑξωτερικὴν καὶ εἰς τὴν ἑσωτερικὴν δράσιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν ἑξωτερικὴν, διότι δυσχεραίνεται ἢ καὶ καθίσταται ἀδύνατον τὸ ἔργον τῆς ἐπιτυχῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς μῆπω ἐπιστραφέντας λαούς. Εἰς τὴν ἑσωτερικὴν, διότι ἡ ἀναγέννησις τῶν Χριστιανῶν τότε μόνον δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ τελείως, ὅταν αὕτη πραγματοποιηθῇ ὑπὸ Ἐκκλησίας ἡνωμένης καὶ ἄχι ὑπὸ διηρημένων καὶ ἔστιν ὅτε ἀλληλομαχομένων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἵχεται διηνεκῶς ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως.

Ὁρος ὅμως ἀπαραίτητος τῆς ἑνώσεως εἶναι ἡ ἔνωσις ἐν τῇ πίστει. Τὸν κανόνα τῆς τοιαύτης ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἑνώσεως ἔδωκεν ἡδὴ ὁ ἱερός Φώτιος ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Πάπαν Νικόλαον εἰπὼν ὅτι, ἐκεῖνα μόνον ὀφείλομεν πάντες νὰ σεβώμεθα καὶ νὰ ἀκολουθῶμεν ὅσα ἐπισήμως περὶ πίστεως ἀνεγνωρίσθησαν καὶ καθωρίσθησαν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀφίνει μὲν ἱκανὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς θεολόγους αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ Αὐγουστίνου *in dubiis libertas*, ἐπιμένει ὅμως ἐν τῇ συμφωνίᾳ ἐν τοῖς ἀναγκαίοις: *in necessariis unitas*, ἅτινα καθωρίσθησαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ πίστις λοιπὸν τῆς ἀδιαρρέτου Ἐκκλησίας τῶν δικτῶ πρώτων αἰώνων δέον νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν πάσης πρὸς ἔνωσιν συζητήσεως. Τὸ ὀρθὸν τῆς βάσεως ταύτης ἀνεγνώρισαν ἄλλωστε κατὰ τὰς διαφορὰς πρὸς ἀλλήλους συναντήσεις Ὁρθόδοξοι, Παλαιοκαθολικοὶ καὶ Ἀγγλικανοί. Οὐδεὶς θὰ εὐρεθῇ ὀρθόδοξος θεολόγος, ὅστις θὰ ἀνεδέχτο νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν ἡδὴ ἐπισήμως καθωρισθέντων ἐκτὸς ὑποστήριξιν, ὅτι ὀρθῶς καθωρίσθησαν ὡς καθωρίσθησαν. Καίτοι δὲ ἔχομεν οἱ συνελθόντες ἓνα κοινὸν σύνδεσμον συνδέοντα ὅλους, τὴν πίστιν εἰς τὸν ἓνα Σωτῆρα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐχ ἥτιον ἡ ἔνωσις δὲν εἶναι ἔργον ὀλίγου χρόνου καὶ βραχείας συζητήσεως, καθ' ὅσον ὅ,τι ἐχώρισαν αἰῶνες δὲν δύναται νὰ ἐνωθῇ εἰς βραχυτάτων χρόνου διάστημα.

Οἱ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, οὕτω καθωρίσαντες τὰς ἀδελφάντινας βάσεις, ἐφ' ὧν ἐγνωοῦσι νὰ ἀνεγερθῇ τὸ οἰκονομικὸν τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, μετέσχον τῶν μεταμεσημβρινῶν ἐλευθέρων συζητήσεων τῆς ὀλομε-

λείας τοῦ Συνεδρίου καὶ δὴ τῶν ἐργασιῶν τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Ὑποεπιτροπῶν, τὰς ὀρθοδόξους ἀπόψεις ἐπιθέμενοι καὶ ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα τὴν σύνταξιν τῶν ἐκθέσεων ἐπιδιώκοντες. Ὁφείλω νὰ τονίσω τὴν μεγάλην προσοχὴν, ἣς ἤξιοῦντο αἱ γνώμαι αὐτῶν, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐκ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν συναδέλφων τῶν πρὸς ἀποδοχὴν αὐτῶν. Ἐντύπωσιν ἰδιαιτέρως ἀγαθὴν παρεγγαγεν ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀμίκα Ἀλιβιζάτου ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς ὀλομελείας τῆς 1. Αὐγούστου ἀναγνωσθεῖσα ἡ «περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας» ἀνακοίνωσις, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, κωλυθέντος νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως.

Παρὰ πάντα ὅμως ταῦτα ἐνισχύετο παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ ποθητὴ ἡμέρα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἀγγήσῃ ἀκόμη ἐπὶ μακρὸν νὰ ἀνατεῖλῃ. Κατὰ τὴν παρὰ τῶν Ὑποεπιτροπῶν καὶ Ἐπιτροπῶν συζήτησιν ἐπὶ τῶν πρὸς μελέτην ζητημάτων καὶ τὴν διατύπωσιν τῶν ἐκθέσεων ἀνέκυπτον αἱ τερίσται δογματικαὶ διαφοραὶ, αἵτινες χωρίζουσι τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τῶν Προτεσταντῶν. Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὸ πρῶτον τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων, «τὸ Διάγγελμα δηλ. τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον», συνταχθὲν κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, εἰς τὰ λοιπὰ ἡ ἀντίθεσις ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὅστε ἠνάγκασε τοὺς ὀρθοδόξους ἵνα συνεργόμενοι εἰς ἀλεπαλλήλους πολυλόγους συσκέψεις καθορίσωσι τὴν ἀπάντην τοῦ Συνεδρίου στάσιν αὐτῶν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὀποθενδήποτε ἐξ ἀγαθοῦ συνελθότος ἢ καὶ ἐκ κακοβουλίας παρεξηγήσεως. Οὕτω δὲ συνέταξαν κοινὸν ὑπόμνημα ὑπογραφὸν ὑφ' ὀλων τῶν μετεχόντων τοῦ Συνεδρίου ἀντιπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν*.

Ἡ Δήλωσις αὕτη ἀναγνωσθεῖσα ἐν ἀγγλικῇ μεταφράσει ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ ἐν μέσῳ αὐτὸ τοῦτο νεοκρητικῆς σιγῆς, προὔξηνσε βαθυτάτην ἐντύπωσιν, ἐξητήθη δὲ ἡ ἄμεσος ἐκτύπωσις καὶ διανομὴ «τοῦ σπουδαίου ἐγγράφου».

Ἐχαρκτηρίσθη ὡς τροπικισμὸς τοῦ ἔργου τοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τινῶν ἑτροπικιστῶν δὲ τῷ ὄντι ἄχι τὸ Συνέδριον, ἀλλὰ τὴν ἀντίληψιν τινῶν τῶν μελῶν αὐτοῦ ὑπολαβόντων κακῶς, ὅτι τὸ μὲν συνέδριον ἐκλήθη διὰ τὴν ἐξέυρσιν βάσεως πρὸς ἄμεσον ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι δ' αὕτη ἐπιτελικὴ δι' ἐκθέσεων διφοροουμένων ἐκφράσεων. Ἡ δήλωσις τῶν ὀρθοδόξων

* Ἐν τῇ ἐκθέσει ἔπεται τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τούτου, παραλείπόμενον ἐνταῦθα ὡς δημοσιεῦσθαι ἤδη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (ἀριθ. 37, σελ. 288) ἐπὶ τὸν τίτλον «Δήλωσις».

ἀπεσαφήνισε καὶ διελεύκανε τὴν ἐν τῷ Συνεδρίῳ κατὰστασιν, διήνοιξε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀπατηθέντων ὅσον ἀφορᾷ τὸν πραγματικὸν αὐτοῦ σκοπὸν καὶ τὰ μέσα τῆς ἐπιτεύξεως αὐτοῦ, ἅπανα ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης λαβὼν ἀμέσως τὸν λόγον ἐπανέλαβε καὶ ἀκριβῶς καθώρισεν ὁ Πρόεδρος Ἐπίσκοπος Charles H. Brent εἰπὼν «ἐκτιμῶμεν τὴν εἰλικρίνειαν τῆς δηλώσεως ταύτης τῶν ὀρθοδόξων. Πλὴν δέον νὰ ληφθῆ ἢ ἔτι ὅψιν, ὅτι σκοπὸς τοῦ παρόντος Συνεδρίου δὲν εἶναι ἡ ἐξεύρεσις βίας πρὸς ἄλλοι ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι νὰ γνωρίσωμεν τὰς διαφορὰς τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τὰς ὁμοιότητας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦμεν τοὺς ὀρθοδόξους, οἵτινες σαφῶς καθώρισαν τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ ἐξέθηκάν εἰλικρινῶς τοὺς λόγους, οἵτινες ἐμποδίζουσιν αὐτοὺς νὰ λάβωσι στάσιν θετικὴν ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὁ τελευταίας ἐκθέσεις τοῦ συνεδρίου».

Καὶ ἐὰν βεβαίως ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου ἦτο, ὡς καὶ ἦτο, ὁ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενος, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἐπέτυχε τοῦτο τοῦ σκοπούμενου, ὡς διατυποῖ αὐτὸ ὁ Ἐπίσκοπος Charles H. Brent ἐν τῷ ἀπὸ 22 Αὐγούστου ἐν. ἔτ. διαγγέλματι τοῦ πρὸς τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου: «Γράφω ὑμῖν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ χαρῆτε ἐπὶ τῷ βραχεῖ ἀπολογισμῷ ὅσον δ. ἀ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ συντελέσθησαν ἐν τῷ Π. Σ. Πίστεις καὶ Διοικήσεως Οὐδέποτε προηγουμένως ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τόσον μεγάλη προσπάθεια ἐγένετο ἐν τῇ κατευθύνσει τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἔνωσιν. Νέαι φίλια ἔδημιουργήθησαν, ὀρίζοντες διηρυνήθησαν, νέαι μεγάλα ἀπόψεις διηνοιγήσαν. Ἐὰν ὑπάρχωσι καὶ τινα σημεῖα ἀποθαρρυντικά, ἃς ἔχουμεν ἐν νῷ ὅτι ἐπαυξάνομεν αὐτὰ μεψιμοιροῦντες καὶ συζητοῦντες περὶ αὐτῶν μετὰ τῶν ἄλλων. Ὁ Θεὸς ὑπῆρξε τόσον πασιφανῶς μετ' ἡμῶν, ὥστε ὀφείλομεν νὰ κίττωμεν ἐπὶ τῶν ἐπιτυχιῶν ἡμῶν, παρὰ νὰ θρηνώμεν ἐπὶ τῶν ἀποτυχιῶν. Ἐν πρώτοις ἐπετύχομεν ὁμογνωμίαν ἐπὶ τοῦ διαγγέλματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον, ὅλων τῶν μελῶν ὁλοψύχως ἀποδεξαμένων τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐκθεσιν. Ἐχομεν τὴν ἱκανοποίησιν νὰ εἰξεύρωμεν, ὅτι μέγα μέρος ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ συνελθόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν Συνεδρίῳ εἶναι ἀπολύτως σύμφωνοι ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ Διαγγέλματι. Ἐπίσης συνεφωνήσαμεν εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐπίσημον προοιμιακὴν ἐκθεσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ἥτις περιεῖχε κλησιν πρὸς τὴν ἔνωσιν....» Ὅταν ἀναλογιζόμεθα τὴν μετ' ἀφοσιώσεως προθυμίαν τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου νὰ ἀποβλέπωσιν εἰς τὰ ζητήματα τῶν ἄλλων

ὡς εἰς ἴδια καὶ νὰ μελετῶσι τὰς ἀπόψεις τῶν ἄλλων μετ' ἡρεμίας ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐξευρέσεως τῆς ἀληθείας, θεωροῦμεν μεγάλην ἡμῶν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὅτι καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς διαφοραῖς ἡμῶν εὕρομεν νέαν ἔκφρασιν τῆς ἐνότητος. Εὐρισκόμεθα ἀκόμη πολὺ πλησίον πρὸς τὸ Συνέδριον, ὥστε νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀξίαν ἢ τὰ τελικά του ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἔχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι, ὡς ὁ Θεὸς θαυμασιῶς τὴν χάριν Αὐτοῦ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς, οὕτω καὶ θὰ εὐλογῆσῃ τὸ ἐγγεῖρημα ἡμῶν πρὸς προαγωγὴν τοῦ μεγάλου Αἵτου σκοποῦ».

Καὶ δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ ἐλικροτήσωμεν τοὺς λόγους τούτους τοῦ πρωτοεργάτου καὶ Προέδρου τοῦ Συνεδρίου Ἐπισκόπου Charles H. Brent, τοῦ ἐργασθέντος καὶ ἐργαζομένου μετὰ πίστεις βαθείας ἐπ' Ἐκείνῳ, ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς εὐχῆς τοῦ ὁποίου «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι» πολυτίμους καταβάλλει ἀγῶνας καὶ πόνους. Ἐὰν ἀπιδώμεν εἰς τὰ ἀνθρώπινα μέσα, τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται ἐπιτευκτὸν ἐν μέλλοντι λίαν προσεχεῖ δὲν πρέπει ὁμῶς ὡς χριστιανοὶ νὰ λησμονῶμεν ὅτι, «ἡ δύναμις» τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας, οὐ αἱ βουλαὶ εἰσιν ἀποκεκρυμμένα ἀπὸ τῶν πεπερασμένων ἡμῶν ὀφθαλμῶν, «ἐν ἀσθενείᾳ τελοῦνται». Τὰς ἀσθενεῖς δ' ἡμῶν δυνάμεις ὀφείλομεν νὰ ἀφιερῶσωμεν ἐπὶ τὸ ἔργον, ὃ βεβαίως θὰ στέψη ποτὲ ἢ ἐπιτυχία διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἰδιαίτατα Ἐκκλησία, ἡ ἀλύμαντον διατηρήσασα διὰ τῶν αἰώνων τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πρὸς ἣν μετ' ἰδιαίτερου σεβασμοῦ ἀποβλέπουσιν αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι καὶ ὁμολογαί, ἐὰν δὲν δύναται ἕνεκα τῶν γνωστῶν ἀντιξῶν καιρικῶν περιστάσεων νὰ ἡγήται μιᾶς τοιαύτης κινήσεως, ἔχει ὁμῶς καθήκον νὰ μετέχη ἐνεργῶς αὐτῆς διδασκουσα, διαφωτίζουσα, καὶ ὡς ἄλλη στήλη φωτὸς καθοδηγοῦσα τοὺς ἐν τῷ σκότει πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας, ἧς ἡ ἐπίγνωσις θὰ συνεπάγεται τὴν ἐνότητα, μετ' ἐπιστασίας πρὸς τοῦτο μελετῶσα τὰς ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου καταρτισθείσας ἐκθέσεις, ὧν ἀπεφασίσθη ἡ ἐπίσημος ὑποβολὴ εἰς τὰς μετασχοῦσας τούτου Ἐκκλησίας καὶ ὁμολογίας.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός

† ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΕΝΟΡΓΑΝΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΥΠΟ HANS DRIESCH

[Συντομωτάτη περίληψις ὑπὸ Σ. Μ. Καλλιάρᾳ]

(Τέλος)

Στ'. Ἄμεσος θεμελιώσις τῆς περὶ ἐντελεχείας διδασκαλίας.

Εἰς τὴν λογικὴν, τὴν ὁποῖαν ὁ Driesch δνομάζει ταξιλογίαν, περιλαμβάνει καὶ τὴν γενικὴν ψυχολογίαν. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται, διατί, ἐνῶ ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς λογικῆς θεμελιώσεως τῆς θεωρίας περὶ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς, γίνεται μόλα ταῦτα ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου τούτου λόγος περὶ ζητήματος κοινῶς ψυχολογικοῦ θεωρουμένου, ἧοι περὶ τοῦ ψυχοφυσικοῦ παραλληλισμοῦ. Τοῦτον προσφύεστερον ὁ Driesch καλεῖ ψυχομηχανικὸν παραλληλισμόν, διότι κατ' αὐτὸν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ συμβαίνοντα νοοῦνται ὅλως μηχανικῶς. Τὸν ψυχομηχανικὸν τοῦτον παραλληλισμόν ἀναρεῖ ὀριστικῶς ὁ Driesch τῆς δ' ἀναιρέσεως ταύτης ἄμεσον ἐπακολούθημα εἶναι ἢ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῆς θεωρίας περὶ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς.

Ἐπακολουθεῖ κατόπιν διὰ μακρῶν ἢ ἐξέτασις τῆς ἐννοίας τοῦ ὅλου, τῆς ὁλότητος, τὴν ὁποῖαν ὁ Driesch κατατάσσει εἰς τὴν τάξιν τῶν κατηγοριῶν, τῶν ἐμφύτων δηλονότι καὶ ἀπλουστάτων καὶ εἰς ἄλλας μὴ δυναμένων νὰ ἀναχθῶσιν ἐννοιῶν. Ἐκ δὲ τοῦ διὰ πειραμάτων ἀποδεδειγμένου γεγονότος, ὅτι ὅλον τι, ἐξ οὗ ἀφηρέθησαν μέρη, γίνεται πάλιν ὅλον τι, (τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναχθῇ εἰς προὔπαρχούσας ἐπὶ μέρους αἰτίας), τὸ γεγονὸς λοιπὸν τοῦτο ἀπαιτεῖ νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἕπαρξιν φυσικοῦ τινος παράγοντος, ὁ ὁποῖος τακτοποιεῖ τὰ μέρη οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελεῖται ὅλον τι. Ἐὰν δὲ τις θελήσῃ γὰ ἀρνηθῆναι τὴν ἕπαρξιν τοῦ παράγοντος τούτου, ὀφείλει νὰ ἀποστῇ ἅπαξ διὰ παντὸς πάσης ἀποπειρας κατανοήσεως τοῦ μνημονευθέντος γεγονότος.

Δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα οὔτε χρόνον, οὔτε χώρον ἐπαρκῆ διὰ νὰ ἐκθέσωμεν ὅσα ὁ Driesch καὶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν ἐνοργάνων ὄντων, ἰδίᾳ δ' ὅμως ἐν τῇ «Διδασκαλίᾳ περὶ τοῦ ὄντως ὄντος» ἐκθέτει ἀπὸ μεταφυσικῆς ἀπόψεως περὶ ἐντελεχείας, περὶ ψυχῆς καὶ περὶ Θεοῦ. Ὅσα παρεθέσαμεν ἐνταῦθα εἶνε, νομίζομεν, ἀρκετά, ὥστε νὰ πεισθῇ τις, ὅτι πέραν τῆς ἕλης ὑπάρχει καὶ ἕτερόν τι, ἀνώτερον καὶ ἀρχικώτερον ταύτης· εἶναι ἀρκετόν, ὅτι κατεδείχθη ἐνταῦθα, ὅτι ἡ θεωρία τοῦ ὕλισμοῦ καὶ πᾶσα ἐν γένει μηχανικὴ θεωρία εἶναι θεωρία τῶν καθυ-

στερημένων ἐπιστημόνων. Ἄλλ' ἵνα προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐν, συντομωτάτον, τεκμήριον τοῦ γενικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ὀλόκληρον τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Driesch, πληροφοροῦμεν αὐτούς, ὅτι περὶ τὸ τέλος ἑνὸς τῶν κυρίων αὐτοῦ ἔργων ὁ Driesch ἐπαναλαμβάνει διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου».

Ἡθέλομεν ἐπ' ἴσης εὐλόγως καταπαύσει ἐνταῦθα τὸν λόγον, ἂν μὴ ἐκρίνομεν καλὸν νὰ παραθέσωμεν ἐν εἴδει παραρτήματος μετάφρασιν τοῦ ἐπιλόγου τῆς «φιλοσοφίας τῶν ἐνοργάνων ὄντων», τὸν ὁποῖον δυ ἄμεσα νὰ ἐπιγράψωμεν:

Κάντιος—Καντιανοὶ καὶ ἡ τῶν χαρακτήρων ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀστάθεια κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους.

Χωρὶς νὰ μελετήσουν καὶ νὰ γνωρίζουν τι πλέον τοῦ ὀνόματος τοῦ Driesch οἱ Νεοκαντιανοὶ (π. χ. ὁ Cohen, ὁ κύριος αὐτῶν ἀρχηγός) ἀπεκάλεσάν ποτε τὴν θεωρίαν αὐτοῦ σφάλμα τοῦ πολιτισμοῦ, διότι ἐνόμισαν, ὅτι ἐπαναλαμβάνεται παλαιὰ θεωρία μὲ τὰ παλαιὰ ἀσθενέστατα αὐτῆς ἐπιχειρήματα καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ὀρίσουν βλέμμα εἰς τὰ στερεὰ αὐτῆς νέα θεμέλια, τὰ ὁποῖα παρέχουν εἰς αὐτὴν αἱ σύγχρονοι φυσικαὶ ἐπιστήμαι. Ἄριστα γινώσκοντες τὸ σύστημα τῶν νεοκαντιανῶν μαθητῶν τοῦ Driesch, ἐξ ἄλλων φιλοσοφημάτων καταφυγόντες ἕστερον εἰς τὸ τοῦ Driesch, ἀποκρίνονται ὅτι αἱ νεοκαντιανὰ σχολαὶ εἶναι «ἡ χειροπέδη τοῦ πολιτισμοῦ». «Διὰ τοῦ Καντίου καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, λέγει ὁ Driesch, ἡ θεωρία περὶ τῶν πολλῶν «ἀπόψεων», καθ' ὅς δύναται νὰ ἐρευνηθῆναι τὸ ὑπάρχον, μάλιστα δὲ ἡ θεωρία περὶ τῶν «πολλῶν ἀληθειῶν» εἰσέδυσσε βαθύτατα εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν καὶ συνετέλεσεν ὅλως ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν ἀστάθειαν τῶν τῆς ἐποχῆς μας, ἢ ὁποῖα ἀστάθεια ἐμφανίζεται δυστυχῶς ὑπὸ πᾶσαν δυνατὴν ἐποχὴν. Κατὰ τῆς περὶ ἀπόψεων διδασκαλίας ταύτης δξύτατα ἠγωνίσθη, χωρὶς ὀητῶς μέχρι τοῦδε νὰ δηλωθῇ, τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο.

Κατὰ τὴν σήμερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνήθη γνώμη ὁ φυσιοδίφης ἐργάζεται δ' ἴδιον λογαριασμόν, μάλιστα δὲ «ἀνάγκη», ὡς λέγεται, κατὰ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ νὰ ἀκολουθῇ τὴν μηχανικὴν θεωρίαν ἀδιαφορῶν ἐντελῶς, ἂν ἐρευνητῆ ἄψυχα ἢ ζῶντα ὄντα. Ἄλλὰ καὶ ὁ περὶ τὴν ἠθικὴν ἀσχολούμενος γράφει τὰ πορίσματα αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλίον του, χωρὶς καὶ νὰ ὀρίψῃ βλέμμα εἰς τὸ βιβλίον τοῦ φυσιοδίφου. Ὡσαύτως δὲ ἐν τῇ αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διατελοῦν σχέσει ἀδιαφορίας ὁ ἀκραιφνῶς περὶ τὴν λογικὴν ἀσχολούμενος,

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εορτή	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	6 Κυρ. Ζ Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΑ'	Ι'	δ'
	13 Κυρ. Η' Λουκᾶ	Ἰωάννου Χρυσοστόμου	ΙΑ	πλ. α
	20 Κυρ. Θ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΓ'		Α' πλ. β
	27 Κυρ. ΙΙ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ'		Β' βαρῆς

ὁ ἀχραιφνής αἰσθητικός, ὁ μεταφυσικός, ὁ ψυχολόγος. Πολλάκις δὲ μάλιστα θητῶς ἀπαγορεύεται καὶ ἀπλῶς, νὰ εἴπη τις ἐκ τούτων βλέμμα εἰς τὸ βιβλίον τῆς «ἀληθείας» τοῦ ἄλλου.

Τοιοῦτόν τι δὲ ἔπειτα καλεῖται «ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν» ἢ, φιλοσοφία.

Ἄλλ' ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι πᾶς ἐργάτης ζητῶν τὴν τάξιν καὶ τὴν γνῶσιν ὑπηρετεῖ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν δέσποιαν. Δὲν πιστεύομεν ὅθεν, ὅτι ὁ φυσιοδίφης ἐρευνᾷ μὲν τῇ ἀληθείᾳ «τὸ αὐτό», τὸ ὁποῖον ἐρευνᾷ καὶ ὁ περὶ τὴν ἠθικὴν ἀσχολούμενος, ἀλλ' «ἀπὸ ἄλλης τινὸς ἀπόψεως», δὲν πιστεύομεν, ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον πρέπει νὰ ἀλλάζῃ ποτὲ τὴν «ἄποψιν» του, καὶ ὅτι οὐδαμῶς ἐνδιαφέρει ἡ ἁρμονία τῶν πορισμάτων τῶν ἀπὸ διαφόρων ἀπόψεων γινομένων ἐρευνῶν. Τοῦναντίον ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι πάντες οἱ διάφοροι πνευματικοὶ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται ποικιλοτρόπως, ἐπεξεργάζονται **διάφορα μέρη** τοῦ αὐτοῦ ὅλου, καὶ ὅτι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔχει ἐπιτακτικὸν καθῆκον νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῶν κυρίων πορισμάτων πάντων τῶν λοιπῶν.

Διότι τὸ ὅλον τῆς γνώσεως ὀφείλει νὰ εἶναι **Ἐν**.

Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην τὸ σύγγραμμα ἡμῶν τοῦτο ἤρχισε μὲν ἀπὸ τὴν ἐμβρολογίαν τοῦ θαλασσοῦ ἐχίνου, ἐτελείωσε δὲ μὲ τὴν καθαρὰν λογικὴν, ψυχολογίαν, ἠθικὴν καὶ μεταφυσικὴν. **Ἐν** μέγα πρόβλημα προέκειτο εἰς αὐτό, τοῦ ὁποῖου ἐπεληφθῆ ἀκολουθοῦν μὲν ἰδιαιτέραν ὁδόν, καλῶς δὲ γινώσκον, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιληφθῆ τις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ καὶ ἄλλην τινὰ ὁδὸν ἀκολουθῶν. Διάφοροι ὅμως ὁδοὶ δὲν εἶναι διάφοροι «ἀπόψεις» καθῶς νομίζομεν οἱ συγχρονισμένοι.

Τὸ σύγγραμμά ἡμῶν τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ καὶ μὲ τὸ θεολογικὸν πρόβλημα, εἰ μὴ εἶχον ἐκθέσει ἀλλαχοῦ ὅσα δύνανται ἐν γένει νὰ λεχθῶν περὶ αὐτοῦ κατ' ἀπικριβωμένην γνῶσιν.

Ἐν τέλει, κυρίως εἰπεῖν, εἶναι βεβαίως **πᾶν** μερικὸν πρόβλημα μέρος τοῦ περὶ Θεοῦ προβλήματος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Βοσσουνέτος.

Τῇ 27 λήξαντος Σεπτεμβρίου συνεπληρώθησαν τρεῖς ἑκατονταετηρίδες ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγίστου τῶν Γάλλων ἐκκλησιαστικῶν ρητόρων διασήμου Jacques Benigne Bossuet. Γεννηθεὶς ἐν Dijon τῆς Γαλλίας ἀνεδείχθη ἡ ἐπιφανεστέρα ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης ἐξ ὧν ἐνεφάνισέ ποτε ἡ Γαλλία, διότι διεκρίθη ἐξ ἴσου ὡς ἱστορικός, ὡς θεολόγος, ὡς φιλόσοφος, ὡς πολεμικὸς συζητητής, μάλιστα δὲ ὡς δεινότατος ἐκκλησιαστικὸς ρήτωρ. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ αὐτοῦ λόγοι διακρίνονται διὰ τὴν δροσερότητα, τὴν θερμότητα καὶ τὸ μεγαλοπρεπῶς ἐντυπωτικόν. Τούτους πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως ἔγραφε μὲν καὶ εἶτα ἀνεθεώρει καὶ ἐξευργάζετο ἐπιμελῶς, οὐδέποτε ὅμως ἐξεφώνει κατὰ λέξιν ἀποστηθίζων, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐπεισάγων νέας ἐννοίας καὶ ἀναπτύξεις· διὰ τοῦτο τὰ διασωθέντα χειρόγραφα αὐτῶν, πλὴν ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, δὲν ἀπεικονίζουσι τοὺς ὀλοκληρωτικὸς λόγους τοῦ μεγάλου ρήτορος. Τὰ θέματα τοῦ πάντοτε σχεδὸν ἐλάμβανεν ἐκ τῆς ἀγ. Γραφῆς, πρότυπα δὲ πρὸς μελέτην καὶ μίμησιν ἐκ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἔχων πάντοτε τὸν ἱερὸν Ἀγίουστίνου καὶ τὸν ἅγιον Χρυσόστομον, διέτριβε μᾶλλον περὶ ἠθικὰ ἢ δογματικὰ θέματα. Ὁ μόνος λόγος του, ὅστις ἐτυπώθη ζῶντος αὐτοῦ, ἦτο ὁ «περὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας», ὃν ἐξεφώνησεν ἐν Παρισίοις κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1681 κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ κλήρου. Ἐν αὐτῷ ἀναγνωρίζων τὸ πρωτεῖον τοῦ ἀπ. Πέτρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ἀποκρούει τὴν ἐκκλησιαστικὴν μοναρχικότητα, ἐκφράζεται κατὰ τῆς παπικῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, φρονεῖ ὅτι οἱ ἐπίσκοποι εἶνε ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ οὐχὶ δὲ τοῦ πάπα, καὶ ὅτι τὸ κύρος τοῦ πάπα εἶνε κατώτερον τοῦ τῆς Οἰκουμένης Συνόδου, ὅτι δὲ τότε μόνον ὁ πάπας εἶνε ἀλάθητος, ὅταν ὁμίλῃ τῇ συναινέσει τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὅλως ἐξαιρετικὴ ἐπεδείχθη φροντις πρὸς περίσσειαν παντὸς ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν Βοσσουνέτον. Κατὰ τὴν πρώτην μάλιστα πενταετίαν τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος εἶχεν ἰδρυθῆ εἰδικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «La Revue Bossuet» ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τῆς ἐν αὐτῷ δημοσιεύσεως τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ καταλοίπων. Ἡ τοιαύτη διὰ τὸν Βοσσουνέτον διάκρισις εἶνε μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ἐννοηθέντων ὑπὸ τῆς δόξης ἀνδρῶν. Οἱ τόμοι τῆς μεγάλης συλλογῆς τῶν ἔργων του ἀριθμοῦνται εἰς τριάκοντα καὶ ἕνα. Ἐν τῇ μεγαλοπρεπῶς πα-

λυτελεί έκδοσει τῇ ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Les Grands Ecrivains de la France» ὁ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος έκδοθεὶς 50ὸς τόμος τῆς μνημειώδους ταύτης συλλογῆς εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸν Βοσσοῦτον ἐπὶ τῇ τριακοσιετηρίδι αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου του, περιέχει δὲ 2,244 ἐπιστολάς τοῦ ἐπιφανεστάτου τούτου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός. Πάντες οἱ νεώτεροι δόκιμοι ἐκκλησιαστικοὶ ρήτορες, μετὰ τὰ ρητορικὰ πρότυπα τῶν μεγάλων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πατέρων, οἵτινες διεκρίθησαν ἐπὶ ἀπαραμίλλῳ ρητορικῇ δεινότητι, ἐνδελεχῶς ἐμελέτων καὶ μελετῶσι τὰ ρητορικὰ προΐοντα τοῦ μεγάλου Γάλλου ρήτορος, ἡ δεινότης τῶν ὁποίων ἀπομένει πάντοτε θαυμαστὴ κατὰ πάντα τὰ εἶδη τοῦ ρητορικοῦ λόγου.

Πανεπιστήμιον καὶ Κράτος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα σημειωθέντων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐκτρόπων φοιτητικῶν σκηνῶν ἡ Σύγκλητος διὰ πολλοστὴν φορὰν ἡσχολήθη περὶ τῶν ὀλιγαριθμῶν ἐκείνων φοιτητῶν, οἵτινες ὄργανα τοῦ ἐπεισάκτου εἰς τὴν χώραν κομμουνισμοῦ παρέχοντες ἑαυτοὺς ἐπιμένουσι νὰ ταράττωσι τὴν μεγίστην τῶν φοιτητῶν πλειονότητα. Τὸν μείζονα ὅμως θόρυβον προξενοῦσι κυρίως οἱ παρείσακτοι φορεῖς τῆς κομμουνιστικῆς συγχύσεως, οἵτινες, εἴτε ὡς ψευδοφοιτηταί, τυπικῶς ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον σοβητικῶς δαπάναις, εἴτε ὡς μέλη κομμουνιστικῶν σωματείων ἄσχετα ὅπως πρὸς τὸ πανεπιστημιακὸν σῶμα, εἶνε οἱ κύριοι δημιουργοὶ τῶν ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ περιβάλλῳ ἀσχημιῶν. Καὶ αἱ μὲν πανεπιστημιακαὶ ἀρχαὶ πράττουσι τὸ καθήκον των ἄλλ' ὀφείλει πρὸ παντὸς τὸ Κράτος νὰ βοηθήσῃ τὸ Πανεπιστήμιον ἵνα εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον καθαρθῇ ὁ φοιτητικὸς κόσμος ἀπὸ τῶν ὀλίγων μὲν, ἄλλ' ἐνοχλητικῶς λυμαινομένων τὰς φοιτητικὰς τάξεις στοιχείων.

Θλιβερωτέρα συνέχεια.

Οἱ ἀναγνώσται γνωρίζουσι ἤδη ἐκ τῶν ὀλίγων περὶ τοῦ θλιβεροῦ ἀπολογισμοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γραφέντων, εἰς ποίαν κόλασιν μετεβλήθη ὁ ὑπεσχημένος παράδεισος τοῦ ἐν Ρωσίᾳ ἐφηρμοσμένου μαρξισμοῦ. Ἄλλ' ἔτι θλιβερωτέρα προδίδεται ἡ συνέχεια. Καὶ ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστῶτος—λέγει ἡ συνέχεια αὐτῆ—αἱ φυλακαὶ ἦσαν πολλαὶ ἐν Ρωσίᾳ, εὐλόγως δ' ἡ ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ διαφήμισις των συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μπολσεβισμοῦ, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποίου ἠλπίζετο ἡ ἐξαφάνισις των. Καὶ ὅμως παραδόξως αἱ τσαρικαὶ φυλακαὶ οὐ μόνον ἐτριπλασιάσθησαν νῦν, ἀλλ' ἐδημιουργήθησαν νέοι σταθμοὶ φυλα-

κῶν, καὶ εἰς τοὺς τοίχους ὄχι τῶν παλαιῶν τσαρικῶν, ἀλλὰ τῶν νῦν τοῦ μπολσεβισμοῦ φυλακῶν ἀναγιγνώσκονται ἐγγλυφα ὅποια ἡ ἀκόλουθος ἀποφθεγματικὴ ρῆσις : «Ἐπάρχουν ἐδῶ τριῶν εἰδῶν Ρῶσοι : ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν». Ποῦ νὰ ἀντιληφθοῦν αὐτὴν τὴν κατάστασιν οἱ ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν καὶ κηδεμονείαν τῶν ἀρχῶν ἐπισκεπτόμενοι τὴν σημερινὴν Ρωσίαν ἵνα ἀποκομίσουν ἐντυπώσεις ἀπὸ τοῦ καθεστῶτος τοῦ νέου ! «Ἡ Ρωσία—λέγει ὁ Κόμπαν—εἶνε χώρα ἀπέραντος, καὶ οἱ μπολσεβικοὶ θεωροῦν τὴν Μόσχαν καὶ τὴν Πετρούπολιν ὡς τὰς προθήκας της. Καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν νὰ εἶνε αὐταὶ αἱ δύο πόλεις ἐν τάξει. Καὶ δι' αὐτὸ αἱ ἐντυπώσεις τῶν ξένων εἶνε πάντοτε ἀνακριβεῖς. Ἄς προχωρήσουν ὀλίγον βαθύτερον, καὶ τότε θὰ ἴδουν τί γίνεται εἰς τὴν Ρωσίαν.

Ἐορτασμός συμφορᾶς.

Τὴν τρομερὰν αὐτὴν δυστυχίαν τῆς δεκαετηρίδος των ἐβουλεύθησαν νὰ ἐορτάσουν οἱ ταγοὶ τοῦ ρωσικοῦ κομμουνισμοῦ ὅσον τὸ δυνατὸν πανηγυρικώτερον ἐντὸς «πελάγους» ἐρυθρῶν σημαῶν καὶ διὰ τῆς γνωστῆς ἀθέου καὶ ἀντιθρησκευτικῆς φιλολογίας των. Μὲ ἐλπίδας ἤρπασαν τὴν ἀρχὴν οἱ μπολσεβικοὶ, καὶ μετὰ δεκαετιᾶν ὄλην, ἀφοῦ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνακρούσουν πρῦμναν ἐν πολλοῖς πρὸς τὸν «ἀστισμόν», ἀκόμη τρέφονται μὲ ἐλπίδας, ἀφοῦ χθὲς ἀκόμη ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας σύντροφος Δουνατοζάρασκη ἐδήλου ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ρωσικῶν σχολείων κατωρθώθη νὰ αὐξηθῇ καθ' ἅπασαν τὴν διαρρεῦσασαν δεκαετίαν μόνον 4 0)0 ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ τσαρικὸν 1913, μὲ τὴν προσθήκην, ὅτι «ἐλπίζεται» νὰ αὐξηθῇ «κάπως» κατὰ τὰ ἐφεξῆς ἔτη. Ταύτης τῆς «συμφορᾶς» παρασκευάζεται ὁ ἐορτασμός ἐν μέσῳ τῶν συμβόλων τοῦ χυθέντος καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου νὰ χυθῇ αἵματος ὑπὸ συστήματος, τὸ ὁποῖον πρὸς φενακισμὸν τῶν εὐπίστων καὶ ἡλιθίων ἐπηγγέλη τὴν ἰσότητα, τὴν ἀδελφότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ δὲν γνωρίζομεν τί ἄλλο ἀκόμη ἐκ τῶν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν ἀγαθῶν, πρὸς τὰ ὅποια νὰ ἀτεύισῃ εἶνε ἀνάξιον.

Ἡ ἀπόπειρα.

Σύμπαν τὸ ἐλληνικὸν ἀπέμεινε κατάπληκτον ἐκ τοῦ ἀγγέλματος τῆς κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας στυγερᾶς ἀποπείρας. Μικροῦ δεῖν καὶ ὁ ἀκακώτερος καὶ προσηνέστερος τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὁ πολλαχῶς συνδεόμενος πρὸς ἐνδόξους σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ναύαρχος ἔπιπτε θῦμα ἐνδὸς τροφίμου τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀπο-

τολήσαντος τὴν ἀποτροπαιοτέραν τῶν ἀνθρωποκτομῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν καπνῶν τῆς ἀπαισιωτέρας «ἰδεολογίας». Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον ἐδείχθη ἀνεκτικώτερον παντὸς ἀνὰ τὸν κόσμον φιλελευθέρου καὶ πεπολιτισμένου κράτους ἀπέναντι τῆς ὁσημέραι εὐρυτέρας ἐξαπλώσεως τοῦ κομμουνισμοῦ παρ' ἡμῖν, καιρὸς, τέλος πάντων, νὰ σκεφθῇ πλέον περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν του, ἀφοῦ περὶ οὐδενὸς ποιεῖται τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν των ὑγιείαν ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς μέχρι τοῦ νῦν ἀπέναντι αὐτοῦ στάσεώς του.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἀσχοληθεῖσα περὶ διάφορα ζητήματα.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δευτέρας ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου, ἀντιπροσωπεύσαντος τὴν Ἑκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ ἐν Λαζάνῃ Παγχοριστιανικῷ Συνεδρίῳ «Πίστεως καὶ Διοικήσεως», ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων τοῦ Συνεδρίου, ἣτις καὶ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπὶ τῇ γενομένῃ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν δολοφονικῇ ἀποπειρᾷ κατὰ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐξέφρασε κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δευτέρας τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸν αὐτῆς κατὰ τοῦ τοληθηθέντος ἀνοσιουργήματος, ἀμα δὲ καὶ τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ Προέδρου, πρὸς ὃν ἀπεφασίσθη ὅπως καὶ ἐγγράφως διαβιβασθῶσι ταῦτα. Τὸ ἔγγραφο ἐπέδωκεν αὐθιμερὸν ἐπισκεφθεὶς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ὁ Μακ. Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

—Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν Ἱεραρχῶν ἐν ταῖς νέαις χώραις τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς δυσχερείας τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου, ἀπεφάσισεν ὅπως συστήσῃ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ τὴν συγῶνευσιν τῆς χηρευούσης προσωρινῆς Μητροπόλεως Φιλιατῶν μετὰ τῆς Μητροπόλεως Παραμυθίας καὶ Πάργας, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἴδρυσιν τῶν προσωρινῶν Μητροπόλεων ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, καθ' ἣν αἱ χηρεύουσαι προσωριναὶ Μητροπόλεις ἔμελλον νὰ συγχωνεύωνται μετὰ τῶν ἀπ' ὧν ἀπεσπάσθησαν Μητροπόλεων.

—Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπαντήσας εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ αὕτη συνέχαιρεν

αὐτῷ ἐπὶ ταῖς ἐνεργείαις διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς παιδείας ἐκ τῶν ἀθεϊστικῶν καὶ ἀναρχικῶν στοιχείων, θερμῶς ἠγαρίστησεν αὐτῇ, τονίσας τὴν ἠθικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν τῆς Ἑκκλησίας.

—Διευθυντῆς τῆς ἐν Σάμῳ Ἱερατικῆς Σχολῆς διωρίσθη ὁ πρῶην Μ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Χρυσοχοῦ.

—Ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης τῆς διαχειρίσεως τῶν ὑπολόγων Ἑγλίων προκύπτει, ὅτι ἡ διατήρησις τῶν ποιμνίων ὄχι μόνον δὲν ἀποφέρει περίσσευμα καθ' ἕκαστον γεωργικὸν ἔτος, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ζημίας ἀπροσδοκίτους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκποίησις τούτων θὰ ἀποφέρῃ κεφάλαιον, ἐξ οὗ θὰ εἰσπράττηται ὠρισμένον ἔσοδον ἀνευ ἐξόδων ἀπ' ἑνός, ἀπ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐνοικιασθῶσι πολυετῶς τὰ λειβάδια, ἐξ ὧν ἐπίσης θὰ προκύψῃ πάγιον ἔσοδον, διὰ δὲ τῆς ἐκποιήσεως ἀποφεύγεται ἡ σπατάλη τούτων ἐπὶ ζημίᾳ ἀνυπολογίστῳ τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμείου καὶ τῶν Μονῶν, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ Ἑγουμενοσυμβούλια προβῶσιν εἰς τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν τῶν ποιμνίων τῶν Μονῶν.

—Ἀντίτιμον ἐπιταγῶν τριῶν λιρῶν Ἀγγλίας καὶ πέντε δολλαρίων εἰσπραχθὲν ὑπὸ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἱερ. Συνόδου, διετέθη ὑπὲρ τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης, διὰ τοῦ Μακαρ. Προέδρου.

—Ἐπὶ ἀναφορᾷ τοῦ Σ. Γόρτυνος παρεκλήθη τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γ. Ε. Ταμείου νὰ προβῇ εἰς τὰς προσηκούσας ἐνεργείας ἵνα μὴ τὸ ἐξοκλήσιον τοῦ ἀγ. Γερασίμου ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ Γεν. Ε. Ταμείου, εἰς ὃ κατὰ νόμον ὑπάγεται.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πολὺς λόγος γίνεται ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ρώμῃ περὶ τῆς ἐναγχοῦς διατυπώσεως ἀξιώσεων τοῦ Βατικανοῦ ἐπὶ ἀποκτήσεως αὐτονόμου ἰδιοκτητοῦ ἑδαφικῆς ἐκτάσεως ἐν τῷ ἰταλικῷ κράτει. Ἡ ἀξίωσις αὕτη ἀνεπτύχθη, κατὰ τὰς ἐκ Ρώμης εἰδήσεις, εἰς δύο ἄρθρα δημοσιευθέντα ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργάνῳ τοῦ Βατικανοῦ «Osservatore Romano», διὰ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ πεντηκονταετίας σαφῶς ἐκφράζονται αἱ διεκδικήσεις τῆς ὑπάτης ἀρχῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναπτύσσεται ὅτι ὁ Πάπας, ἔχων νὰ ἐξασκήσῃ τὴν θρησκευτικὴν του κυριαρχίαν ἐπὶ ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων καθολικῶν, δὲν πρέπει νὰ ἐμπνέῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις του λαμβάνονται ὑπὸ τὴν πίεσιν οἰασδήποτε Δυνάμεως. Διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ

δὲ ἡ πεποιθήσις περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἢ νὰ εἶνε ὁ Πάπας κυρίαρχος τοῦ ἔδαφους, ὅσονδήποτε μικροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μένει, ἢ νὰ μὴ ἔχη καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν Δύναμιν, ἢ ὅποια κατέχει τὸ ἔδαφος αὐτό, ἔστω καὶ ἐὰν πρόκειται ἡ Δύναμις αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ Ἰταλία. Οὕτω τὸ ζήτημα τίθεται ἤδη σαφῶς: ἐὰν θέλη νὰ ἔχη ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τὴν Ἁγίαν Ἐδραν, πρέπει ἡ Ἰταλία, ἢ ὅποια ἀφήρσεν τὸ ἔδαφός της, νὰ ἀποδόσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν. Διὰ νὰ μὴ θιγῆ δὲ ἡ Ἰταλία, τὸ Βατικανὸν θὰ ἐδέχετο ὅπως ἡ συμφωνία διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔδαφους τοῦ Βατικανοῦ γίνῃ μόνον μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἁγίας Ἐδρας, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἡ κύρωσις ἢ ἡ ἀνακοίνωσις εἰς καμμίαν ἄλλην ξένην Δύναμιν ἢ διεθνή ὄργανισμὸν. Προστίθεται ὅμως ἀκόμη, ὅτι δεόν ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχῃ καὶ διέξοδος τοῦ ἔδαφους αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔστω καὶ ἂν εἶνε μία στενωπάτη λωρίς.

ΓΟΥΛΑ-ΓΙΣΜΟΣ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου συγκροτήθη τὸ 15ον σιωνιστικὸν συνέδριον ἐν Βασιλείᾳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καθηγητοῦ Weizmann. Τὰ πλείονα τῶν ἐπασχολησάντων αὐτὸ ζητημάτων ἦσαν μᾶλλον πολιτικὰ καὶ οἰκονομικά, ἢ θρησκευτικά. Ἐκ τῶν ἐκτυλιχθέντων κατ' αὐτὸ ἐπεισοδίων κατέστη καταφανές ὅτι ὁ σιωνισμὸς διανύει ἡμέρας ἄγαν δυσχερεῖς, ἀφοῦ μάλιστα γίνεται λόγος αὐτὰ τοῦτο περὶ κρίσεως τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἡ εἰς Παλαιστίνην μεταστάσει ἐξετυλίχθη κατὰ τρόπον ἥμισυ ἱκανοποιητικόν. Ἀκριβῶς δ' ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως λογοδοσίας περὶ τοῦ μεταναστευτικοῦ ἔργου παρὰ τῶν ἀναλαβόντων αὐτὸ πολιτικῶν καὶ ἐποικιστῶν προὐκλήθησαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπαισόδια, καθ' ὅσον ἐζητήθησαν οἱ λόγοι τῆς ἀποτυχίας τῆς σιωνιστικῆς ἐπιχειρήσεως. Δι' ἀποφάσεως παμψηφεί ληφθείσης ἐπεκρίθη αὐστηρῶς ἡ ἀγγλικὴ διοίκησις τῆς Παλαιστίνης, «ὡς μὴ ἀνταποκρινομένη οὔτε εἰς τὸ πνεῦμα, οὔτε εἰς τὰς διαθέσεις τῆς ἀνατιθέσης. εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐντολῆς ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης».

Δ ΑΦΟΡΑ

Εἰς τὴν Βουδαπέστην ἰδρούθη τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα μία νέα θρησκευτικὴ αἵρεσις, τῆς ὁποίας τὸ παράδοξον συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ Ἑβραίους, οἱ ὅποιοι χωρὶς νὰ παρατιοῦνται τῆς ἰδίας τῶν πίστεως, ἀποδέχονται τὴν χριστιανικὴν λατρείαν καὶ χαρακτηρίζουν ἑαυτοὺς ὡς «Ἑβραίους πιστευόντας εἰς τὸν Χριστόν». Τὰ μέλη τῆς νέας αἵρέσεως εἶνε κατὰ μέγα μέρος ἐπαγγελματίαι, ἱατροί, δικηγόροι, διδάσκαλοι καὶ σπουδασταὶ τοῦ σεμναρίου τῶν ραβίνων. Κατ' οὐσίαν πρόκειται περὶ Ἰσραηλιτῶν, οἱ ὅποιοι προσχωροῦντες εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν δὲν θέλουν νὰ κατηγορηθῶν ὅτι ἀποβλέπουν εἰς ὕλικὰ συμφέροντα. Κατὰ τὴν γενομένην συγκέντρωσιν, οἱ παρευστώτες ἀπήγγειλαν τὸ «Πάτερ

ἡμῶν» εἰς γλώσσῃ Ἑβραϊκῇ. Κατόπιν ἐμίλησαν διύφοροι οἰήτορες, βεβαιώσαντες ὅτι ἡ αἵρεσις προτίθεται νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν θρησκευτικὴν πίστιν τὴν νεολαίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ν. Ι. Λούβαρι (Καθηγητοὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Γενίᾳ τοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας). Ἑκπαίδευσις καὶ Ἀνθρωπισμὸς. Νέα ζωὴ ἐνθίζει ἐπὶ τῇ ἐρείπια. Ἐκδοτικὸς Οἶκος Α. Κασσιόνη, Ἀλεξάνδρεια 1927.

Δημητρίου Π. Πασχάλη, Μεσαιωνικαὶ καὶ μεταγενέστεραι ἐπιγραφαὶ τῆς γῆς τοῦ Ἀνδρου. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Δ' τόμου τῆς Ἑστηρίδος τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Ἀθήναι 1927.

ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΣΤΑΙ

Ὁ Ἰγούμενος τῆς Ἰερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν 1) Τὸ ἐκ 350 τετρ. μ. οἰκόπεδον τῆς Μονῆς κείμενον ἐπὶ τῆς παραλιακῆς δημοσίας ὁδοῦ καὶ Ν. Α. τῆς Μονῆς 2) Τὸ ἀλώνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων 3) Ὁ ἐν τῇ θέσει Ζάμυλιακα ἀγρὸν τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἑννέα καὶ 4) Ὁ ἐν τῇ θέσει Ἐνσοχώριον ἀγρὸς τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμ. δύο. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ συμμογράφου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, τὴν 26ην Νοεμβρίου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. Ὡς πρώτη προφορὰ διὰ τὸ ἀλώνιον ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν ἐκατῶν χιλιάδων (100.000) δραχμῶν. Ἐν Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 25ῃ Ὀκτωβρίου 1927.

Τὸ ἡγλίον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἰερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἥλιου. Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ὀκτὼ (8) ἐλαιόδενδρα τῆς Μονῆς κείμενα ἐν τῇ θέσει Μεσοβοῦνι τοῦ μεγάλου Ἐλαιῶνος, τὴν 20ην Νοβρίου ε. ἔ. ἐν Ἀμφίση ἐνώπιον τοῦ ἐρμολίου συμμογράφου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς αὐταριθμοῦ διακηρύξεώς μας καὶ ἡτις ἔχει κατατεθῆ ἐν τῷ γραφεῖοι τῆς Μονῆς, ἡς δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλούμενοι. Ἐν Ἰερᾷ Μονῇ Προφήτου Ἥλιου τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1927.

Τὸ ἡγλίον τῆς Ἰερᾶς Μονῆς Ζερμπίτης διακηρύττει ὅτι κριθείσης ἀσυμφόρου τῆς παρὰ τοῦ τελευταίου πλειοδότητος προσφερθείσης τιμῆς ἐπὶ τοῦ τεμαχίου Κατσαροῦ Σκλαβοχωρίου ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 19ην Νοβρίου ε. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμμογράφου Σπάρτης κ. Αναστασίου Καλαβροῦνου καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων. Οἱ βουλούμενοι δύναται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων ὄντων αὐτῶν τούτων τῶν ἐρχικῶν μας τοιοῦτων, καὶ κατατεθειμένων εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ἄνω συμβολαιογράφου. Ἐν Ἰερᾷ Μονῇ Ζερμπίτης τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1927.

Τὸ ἡγλίον τῆς Ἰ. Μονῆς Ζερμπίτης διακηρύττει ὅτι κριθείσης ἀσυμφόρου τῆς παρὰ τοῦ τελευταίου πλειοδότητος προσφερθείσης τιμῆς ἐπὶ τοῦ τεμαχίου Γούρβα Καμνίων μετὰ τῆς κρημακομίνου, ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 19 Νοβρίου ε. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμμογράφου Ἐρημοκαμίνου Κων. Σακελλαριδῶν καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων. Οἱ βουλούμενοι δύναται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν σχετικῶν ὄρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων ὄντων αὐτῶν τούτων τῶν ἐρχικῶν μας τοιοῦτων, κατατεθειμένων δὲ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τὸ τοῦ ἄνω Συμβολαιογράφου. Ἐν Ἰ. Μονῇ Ζερμπίτης τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1927.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταθίου 38 — Ἀθήναι